

THƯ VIẾT GỬI TƯƠNG LAI

(Bài viết đạt Giải Nhì Hội thi Quận 8 đến với Hành trình văn hóa Thành phố Hồ Chí Minh lần II năm 2024, chủ đề “Văn hóa gia đình”)

Tác giả: Lê Ngọc Xuân Khánh
Giáo viên Trường THCS Tùng Thiện Vương

Quận 8, ngày ... tháng... năm 2044

Chào con, “cậu bé” trưởng thành đáng yêu của mẹ!

Ắt hẳn khi con tìm thấy bức thư này trong laptop của mẹ, con sẽ bất ngờ lắm phải không?

Đứa con trai nhỏ bé và mè nheo ngày nào của mẹ giờ đã là một người đàn ông trưởng thành với một gia đình nhỏ, một sự nghiệp vững chắc của cuộc đời mình rồi. Ở cái độ tuổi “tam thập nhi lập” này, chắc hẳn mẹ nghĩ rằng con có rất nhiều những mối lo toan bên cạnh gia đình, sự nghiệp, nhất là trong việc dạy dỗ con cái đang ngày càng trưởng thành như ba mẹ ngày xưa, phải không con? Hôm nay, khi nhìn thấy con yêu thương và dạy dỗ hai thiên thần bé bỏng của con, mẹ lại chợt nhớ về con của ngày xưa nên quyết định viết lá thư này cho con.

Con trai của mẹ, chắc chắn khi xã hội ngày càng phát triển sẽ có thật nhiều lợi ích, tiện nghi dành cho con người hơn. Nhưng cũng chính nó sẽ làm cho nhiều giá trị cốt lõi bị ảnh hưởng, trong đó có việc nuôi dạy con cái và tình cảm gia đình. Và con biết không, ba và mẹ ngày trước cũng đã từng có lúc gặp chông chênh, khó khăn như thế đấy.

Chắc hẳn con vẫn còn nhớ giai đoạn khi con bước vào lứa tuổi 12, cái lứa tuổi ương bướng ngang ngạnh, khó bảo khó chiều nhất. Mẹ còn nhớ lúc ấy, cái năm tròn một con giáp của mình, con đã từng bị la rầy rất nhiều. Thậm chí, có những lúc vì quá ương bướng, ba mẹ đã phải dùng tới hình thức “thương cho roi cho vọt” để “chấn chỉnh” lại tâm lý và tư tưởng, hành động của con lúc ấy, chắc con vẫn còn nhớ đúng không?

Dù ba mẹ là giáo viên, dù ba mẹ đã từng dạy dỗ và uốn nắn biết bao những “đứa con ngang hông” hư hỏng, khó chiều nhưng khi đối với con lúc ấy, ba mẹ lại rất phân vân, ngổn ngang và bất lực.

Ông bà ta từng nói: “dạy con từ thuở còn thơ”. Câu nói này quả không sai chút nào. Nhưng bên cạnh đó còn có câu nói “cha mẹ sinh con, trời sinh tính”. Haizz. Chính vấn đề này lại càng làm ba mẹ thêm đau đầu những lúc như thế này, con trai của mẹ à! Không biết từ lúc nào, đứa bé được ông bà, cha mẹ dạy dỗ từng li từng tí lại trở nên ngỗ ngược, ương ngạnh đến vậy. Có đôi lúc mẹ bất lực thật sự. Lúc nào trong đầu mẹ cũng vang lên suy nghĩ: “Không lẽ nuôi dạy một đứa con

trong thời đại này thật khó đến vậy sao?”, rồi lại tự trách mình “Hay do cách dạy dỗ của ba mẹ với con chưa nghiêm khắc, hay phải thay đổi hình phạt đối với con?”. Con dường như “biến hình” từ cậu nhóc gọi dạ bảo vâng, tự tin, hoạt bát thành một đứa trẻ lằm lìm, ít nói, có nói thì chỉ âm ừ cho qua chuyện. Mặc cho ba mẹ phải nhắc nhở, la rầy, thậm chí có lúc đã phải dùng đến hình thức “cầm vận” con vẫn không thay đổi mà vẫn chứng nào tật ấy.

Và rồi con biết không, ba mẹ chọn cách ngồi lại với nhau để tìm ra giải pháp. Con biết ba mẹ chọn giải pháp gì không? Có một câu nói rất hay mà mẹ đã từng đọc được: “Lá vàng là bởi đất khô, nhìn cây sửa đất, nhìn con sửa mình”. Giải pháp của ba mẹ đó là thay đổi chính cách dạy dỗ của bản thân mình.

Con biết không, đối với ba mẹ giai đoạn đó, công việc là rất quan trọng. Bởi ba mẹ nghĩ sẽ cố gắng làm việc thật cực lực, chăm chỉ để tích lũy cho hai con có được một cuộc sống thật no đủ, sung sướng và hạnh phúc. Đến lúc ấy, ba mẹ mới chợt giật mình nhìn lại. Thì ra vẫn còn có một sự ưu tiên khác quan trọng hơn cả. Đó là sự trưởng thành của các con và tình cảm gia đình. Ba mẹ chọn cách dành mỗi ngày, mỗi tuần một ít để dẫn con và em đi chơi, trò chuyện và lắng nghe con nhiều hơn. Hay nói cách khác là đồng hành và làm bạn cùng con. Mẹ biết khi đọc đến đây, con sẽ tự nói với bản thân mình rằng: “Công việc rất nhiều mẹ à, làm sao mà con có thể dành thời gian để dẫn con của mình đi chơi được!”. Mẹ chỉ muốn nói với con rằng: “Tất cả sẽ do bản thân mình sắp xếp, nếu con muốn”. Mẹ đã từng nghe ai đó nói với mẹ một câu như thế này “Công việc thì có thời gian để kết thúc, nhưng con cái sẽ không có thời gian để chúng chờ đợi ta lớn cùng chúng” và Sư Minh Niệm cũng đã từng nói: “Một đảng sinh thành mà có quá nhiều sự lựa chọn - lúc nào cũng dành những quyền ưu tiên về phía mình, mình chỉ chấp nhận con mình hay, con mình giỏi, con mình đẹp thôi thì đó không hẳn là một đảng sinh thành đích thực”. Ba mẹ cũng đã từng vui sướng ngắm nhìn nụ cười đầu tiên của con. Sau đó là những chiếc răng đầu tiên, những bước đi đầu tiên và cả ngày đầu tiên đến trường của con trai cưng của mẹ. Trước khi nhận ra, cuộc sống đã cuốn phăng chúng ta đi đến những dấu mốc khác, như lễ trưởng thành lớp 5, rồi lớp 9, lớp 12 và cuối cùng là tốt nghiệp đại học của con, ba mẹ đã từng rất cuồng cuồng theo vòng quay của cuộc sống tấp nập và hối hả đến thế.

Chắc con vẫn còn nhớ, trong suốt 12 năm đèn sách của con, suốt cả tuần, tối nào ba mẹ cũng cùng con bận bịu với đủ loại bài tập về nhà, bài học trên lớp và bận rộn với công việc mà quên mất đơn giản là tập trung dành thời gian cho gia đình. Chính ba mẹ ngày xưa và cả con bây giờ cũng dễ dàng bị mắc kẹt trong những thăng trầm của cuộc sống làm cha mẹ.

Mẹ nghĩ con vẫn còn nhớ đến những chuyến đi dù ngắn ngày hay dài ngày của gia đình mình, đi để khám phá những vùng đất mới, chân trời mới mà như con hỏi: Gia đình mình đi chơi nhiều để làm gì vậy mẹ? Lúc ấy, đứng trước câu hỏi ngô nghê của con, mẹ chỉ biết cười, còn giờ thì mẹ sẽ trả lời cho con biết nè:

Đi chơi không chỉ là thư giãn, nghỉ ngơi. Với ba mẹ, đi chơi cùng con là dịp để cả gia đình gắn kết, yêu thương và đồng hành cùng nhau. Ba mẹ đều muốn con sẽ tự cảm nhận khi được lớn lên trong vòng tay yêu thương và hạnh phúc của gia đình, bởi đó là giá trị cốt lõi quan trọng hơn bất cứ điều gì khác trên thế gian này con trai ạ! Chính giá trị gia đình sẽ là hành trang vững chắc cho tất cả mọi điều trên thế gian này.

Và con ơi, mẹ muốn con hiểu rằng: Gia đình là trường học đầu đời. Tính cách của một đứa trẻ sẽ được phôi thai từ chính trong gia đình. Gia đình sẽ là đất đai cho con cái nở hoa. Môi trường gia đình, lời nói và việc làm của cha mẹ sẽ quyết định một cách sâu rộng đến tương lai của đứa trẻ. Makarenko đã nói: “Gia đình là nơi quan trọng nhất, chính trong tổ ấm mà một người mới bước chân vào đời sống xã hội”. Ảnh hưởng của môi trường gia đình đến trẻ em là trực tiếp và sâu rộng nhất.

Chính vì lẽ đó, tâm tư này mẹ viết cho con để rồi sau đó sẽ là món quà mà chính bản thân con dành cho con của mình sau này. Tất cả những đứa trẻ không chỉ cần được chăm sóc về vật chất, ăn món gì, học trường nào,... mà còn cần cha mẹ đồng hành trong mỗi bước đi trên hành trình trưởng thành. Để cùng con lớn khôn, con cần phải lựa chọn, đánh đổi để dành cho con khoảng thời gian chất lượng hơn. Hãy luôn yêu thương và giáo dục con cái ngoài bằng tình yêu thương vô bến bờ dành cho chúng thì hãy đồng hành - sẻ chia - làm bạn nhưng cũng đủ độ nghiêm khắc “mềm nắn rắn buông” trong cách giáo dục những đứa trẻ! Mẹ tin rằng con sẽ đủ tâm và tài để hiểu hết những gì mẹ gửi gắm đến con và các cháu của mẹ, con nhé!

Yêu con!